

Sütő Gábor *

Semlegesség, mint magyar jövő

Háborúba viszik országunkat. Pontosabban az egész világot. S egyre nagyobb a veszélye, hogy az emberiség történelmében az utolsó háborúba. Az USA és Izrael. Ezt is pontosítva, az agressziót a nemzetközi politika rangjára emelő USA, a politikáját uraló és a fegyverét csörtető zsidó-szabaddkőműves lobby, valamint Izrael Állam rasszista politikusai, továbbá az EU tévelygő és áruló vezetői. Számos országban az antiszemitizmus hamis vádjának pajzsa alatt hadakozó zsidó diaszpóra rasszista vezetői és szervezetei pedig az ötödik hadoszlopukat képezik.

Teszik mindezt nyíltan, félreérthetetlenül, a rájuk jellemző gátlástalansággal.

Önmagunkat vezetnék félre, ha nem látnánk, hogy a nyíltan folyó gazdasági, pénzügyi, vallási és civilizációs küzdelem mellett (Az EU vezetői az utóbbi kettőben már megadták magukat) Szíriában, Ukrajnában immár folyik a háború, felújult a hidegháború, s mindez bármikor az emberiség létét fenyegető megnyerhetetlen nukleáris világháborúba csaphat át. Ám éppen a megnyerhetetlensége miatt egészen új eszközök bevetésére is sor kerül, mint a népvándoroltatás. Az USA, Izrael, a NATO, de még egyes nemzetközi szervezetek is felrúgják a nemzetközi jog normáit, s minek okán szinte teljesen megszűnt a lehetőség közös válaszok kidolgozására. A fejlemények gyorsabbak, kiszámíthatatlanabbak, nagyobb a zavar, s egyre inkább a kémkedés, a zsarolás és a fenyegetés, de főleg az amerikai-izraeli erőszak és szellemi terror uralkodik. Még a szövetségesek között is. Szemünk előtt a példa: az EU némi önállóságot tanúsító vezető hatalmának, Németországnak a megleckéztetése. Hosszú évekig megalázkodásra kényszerítették Izrael és a zsidóság előtt. A Varsói Szerződés megszűnésekor az amerikai csapatokat ki kellett volna vonni, de maradtak, sőt már amerikai atomfegyvereket tárolnak a területén, azaz idegen érdekek védelmében katonai célponttá tették. Lemondatták a német pápát. Lehallgatták a vezetőik telefonjait. Tönkretették a Deutsche Bankot és a Volkswagent. A német társadalom jellegét gyökeresen megmászító muszlim betolakodásnak tették ki az országot.

Kívánatos és megnyugtató lenne azzal folytatni, hogy a magyar kormányoknak mindehhez nem volt és nincs semmi köze, de nem hunyhatunk szemet afelett, amit a vak is lát. A rendszerváltás utáni kormányaink kivétel nélkül a NATO-ba belépés kieroszakolása mellett döntöttek, önkényesen ráálltak e vonalra, majd ennek következtében rákényszerültek olyan lépésekre, amelyek **az általuk vállalt NATO-kötelezettségek okán kényszerű háborús készülődést jelentenek, célponttá teszik országunkat egy esetleges világégésben.**

Mint ismeretes, a Varsói Szerződés Magyarország által 1990 júniusában kezdeményezett, majd 1991. július 1-i megszüntetése után az Antall-kormány eléggé el nem ítéhető módon, s elszárválva tárgyalásokat kezdett a NATO-ba belépés feltételeiről. Jóllehet, ebben az időszakban a népi-nemzeti erők, köztük főleg a nemzeti beállítottságú értelmiség részéről kifejezett törekvés volt érzékelhető a semlegességre, aminek az akkori nemzetközi helyzet is kedvezett, s ami már 1956-ban is az egyik fő és, ha rövid időre is, de megvalósult követelés volt. A rendszerváltással kialakult háttérhatalmi csoport (elője legfeljebb a magyarországi jelzöt tehetjük ki, de a magyart semmiképpen) azonban ezt tudatosan figyelmen kívül hagyta a bátortalan és gyakorlatlan kormányval, mint ahogy elszalasztatta vele az adósságrendezésre úgyszintén mutatkozó nemzetközi hajlandóság kihasználását is. Pedig ebben az időszakban még amerikai részről is sokan osztották az elképzelést, hogy az osztrák és a finn modell szerint megvalósulhat Magyarország semlegessége (Kissinger külügyminiszter, Scowcroft nemzetbiztonsági tanácsadó), s ezt Oroszország is elfogadná. A NATO-ba belépést erőteljesen szorgalmazó Horn-kormány 1997-ben népszavazást erőszakolt ki, amelyen csak a lakosság 49%-a vett részt, s mindössze e kisebbség 85%-a szavazott a belépésre, azaz semmiképpen nem jelentette a többségi akaratot. Alkotmányjogilag is érvénytelen volt, ugyanis a törvény 50%-t minimálisan meghaladó választási részvételt írt elő. Végül a belépés az első Orbán-kormány alatt 1999-ben mégis megtörtént. **Belépésünkben tehát tagadhatatlanul kormányzati (pontosítva, háttérhatalmi) politikai akarat játszotta a főszerepet, és nem a népakarat.** Időzítésében közrejátszott a Balkánon a NATO által kiprovoált válsághelyzetnek a taszári repteret igénylő sürgető nyomása.

Van tehát min elgondolkodnunk.

A rendszerváltás által formálisan hatalomra juttatott politikai vezetőket egyaránt az a történelmileg kényszerűnek felfogott, különösen a baloldali és a neoliberális oldalt jellemző, s rendre tévesnek bizonyuló észjárásan alapuló beállítottság vezérelte, hogy valamely nagyhatalomhoz kell csatlakoznunk. Ugyanaz a Horn Gyula, aki évtizedeken át az internacionalizmust szolgálta, keményen büntetve azokat, akik nem ezt tették, amikor látta, hogy a Szovjetunió szétesik, a saját múltját feledve, és semmibe véve a nemzeti érdekeket, szemérmetlenül nyugat felé fordult, s az ellenzéket is megelőzve, 1989-ben elsőként javasolta, hogy lépünk be a NATO-ba. E politikai vargabetűt is az magyarázza, hogy rabja volt az említett kártékony beidegződésnek, miszerint a nagyhatalmakat (esetében a háttérhatalmat) kell tisztelnünk, a saját érdekeink csak ezután sorolnak. Ezt valósította meg példátlan gátlástalansággal, amit az is bizonyít, hogy az általa vezetett MSZP 54,1%-os parlamenti többségének, tehát a kényelmes egypárti kormányzás lehetőségének a birtokában is koalícióra lépett az USA-t és Izraelt imádó magyarellenes SZDSZ-el. Az MSZP és az SZDSZ utódpartjai számára ma is az USA és Izrael politikájának kritikátlan elfogadása, számításainak az elősegítése az alapvető, nem pedig a magyar érdekek védelme. Az internacionalizmus helyett számukra most a nemzeti érdekeinket és értékeinket ugyancsak semmibe vevő globalizmus,

világpolgárság, új világrend az irányadó. Borzonganak, ha azt hallják, hogy nemzeti érdek, különösen magyar nemzeti érdek.

A jobboldal, illetve a nemzeti oldal általában mentes a nagyhatalmak iránti ájult hódolattól, mert számára a hazafiasság a legfontosabb iránytű. A népben-nemzetben gondolkodók ezért nem voltak hívei az internacionalizmusnak (bár egyáltalán nem ellenségei az egyenrangú nemzetköziségnek), s nem hívei a globalizmusnak sem. Ámde mégis tapasztalhatjuk, hogy néha jobboldali politikusoknál is jelentkezik az egyes nyugati országokba, vagy politikusaikba vetett túlzott bizalom, naiv reménykedés, hogy segítségükkel oldhatjuk meg gondjainkat, s ez a semlegesség feladásában és a NATO-ba belépésünkben is tükröződött.

Pedig csak a legutóbbi évtizedek eseményeit kellene tárgyilagosan felidézniük, hogy észrevegyék: a nagyhatalmak nem azért nagyhatalmak, mert más országok érdekeit nézik, vagy betartják adott szavukat. Ellenkezőleg. Közismert beszédes példa rá, hogy az USA nem tartotta be a Szovjetunióknak tett ígéretét, miszerint a közép- és kelet-európai országok átengedésért cserébe a NATO nem fog terjeszkedni keletre. Oroszország vissza is vonta csapatait mindenhol. Ám a NATO, amely az alapítóokmányának betűjével ellentétben soha nem védelmi, hanem támadó célokat szolgált, tovább terjeszkedett. Látványosan tanúskodik erről, hogy **Oroszország ma hasonlíthatatlanul szorosabban körül van véve NATO-támaszpontokkal és NATO-szövetségesekkel, mint a Szovjetunió volt.** Az USA el akarta hitetni, hogy az amerikai rakétavédelmi rendszer európai telepítésére az iráni rakéták jelentette állítólagos fenyegetés miatt van szükség. Ám ennek hazug volta is lelepleződött, Oroszország bekerítése mégis folytatódik. Nyugati forrásból kering az interneten e helyzetet ábrázoló térkép ezzel az elmés szöveggel: *„Oroszország háborút akar: nézd, milyen közel rakták az országukat a mi katonai támaszpontjainkhoz”.* Ennek tényeit feledve, Carter amerikai védelmi miniszter november elején arról beszélt, hogy *”Oroszország kihívóan viselkedik a tengereken, a levegőben, az űrben és a kibernetikai térben is”.* Brzezinski pedig figyelmeztetett, hogy erősödnek az ázsiai országok, s az USA-nak ezt akadályozni kell, ha meg akarja őrizni vezető szerepét. A 2001. szeptember 11-i gyalázatos amerikai-izraeli önprovokáció óta hatalmi fennhéjzásban nincs hát hiány. A tőke által sarkallt szereplőkre a mohóság jellemző. Nem elégedtek meg a hidegháború megnyerésével, egyértelműen kirajzolódnak a világhatalmi törekvések.

Közvetlen térségünkben és hazánkban mindennek a megnyilvánulásait jelentik az egymást követő, s leplezetlenül ugyancsak Oroszországot célba vevő hadgyakorlatok. Kiss Dénes nemrég elhunyt kiváló költőnknek és nyelvészünknek a rendszerváltásról szóló ismert verse szerint kimentek a tanok, bejöttek a bankok; ám ismét bejöttek a tankok is – az amerikaiak, s a NATO zászlaja alatt.

Hazánk földrajzilag, geopolitikailag ütközőzónában fekszik. A pozsonyi csatától kezdve mindig célpont volt. Az volt mindkét világháborúban, a Varsói Szerződésben és az a NATO-ban is. Gyenge vigasz, hogy az lenne NATO-tagság nélkül is. Ha éppenséggel nem a geopolitikai helyzetünk

okán, akkor kormányaink nem kellően átgondolt szövetségi politikája miatt, ahogy a balkáni és az ukrajnai fejlemények is bizonyították. **Geopolitikai helyzetünkön nem tudunk változtatni. De a politikánkon tudunk.** Nem nehéz megállapítanunk, hogy az USA a NATO-ra támaszkodva háborút provokál Európa és Oroszország között, s belátni, hogy bármiféle harci cselekmény ránk üt majd vissza. Akárcsak a muszlim betolakodók inváziója, amely eddig elvonta a figyelmet a háborús készülődésről. Lehet, hogy a szervezők egyik célja éppen ez volt, hiszen a betolakodók kétségtelenül a beindult harmadik világháború eszközei.

A NATO, de főleg az USA agresszív szándékait tények tucatjai bizonyítják. Militarizálják Európát, az utóbbi időben különösen a keleti és a déli részét, minden eszközzel növelik a feszültséget. Elérkezhetünk ahhoz a ponthoz, amely után az események ellenőrizhetetlenné válnak. Az USA fegyvert szállít Ukrajnának, ezzel segíti a fasizálódó nacionalista rendszer és az ukránokban szűkölködő nemzetidegen kormány fennmaradását, amely betiltotta egyes pártok részvételét a választásokon, háborút folytat a saját népe, s külön is a kárpátaljai magyarság ellen. A NATO 2014-es bristoli csúcserkeztésén hozzájárult ahhoz is, hogy a tagállamai kétoldalú alapon fegyvert szállítsanak ennek az Ukrajnának. A csúcson vendégként részt vett Porosenko (Waltzman) ukrán elnök, Ukrajna azonban nem kapott tagjelölti státuszt. Az amerikai szenátus jóváhagyta a 612 milliárd dollárra rúgó új katonai költségvetést, amin belül 265 millió dollárt hagytak jóvá arra, hogy újabb fegyvereket szállítsanak Ukrajnának.

Minden ország modernizálja a fegyvereit amennyire a lehetőségei engedik, de a saját területén. Az USA azonban az Európában és más támaszpontjain elhelyezett atom- és hidrogénbombáit is modernizálja, s Európába még nagyobb nukleáris arzenált akar telepíteni. Németországban (de lehet, hogy más európai országokban is) készenlétben állnak az amerikai atomfegyverek, hogy háború esetén csapást mérjenek a kinevezett ellenfélre.

Sok kételyt szül az is, hogy az Iszlám Állammal kapcsolatban Bristolban úgy döntöttek, az ellene vívandó harc nem a NATO neve alatt fog zajlani. Ez megerősíti azt a világszerte egyre elfogadottabbá váló véleményt, hogy ha áttételesen is, de az Iszlám Állam ugyancsak az USA és Izrael szülötte, érdekeiket szolgálja. (Wesley Clark tábornok, a NATO egykori főparancsnoka, 2015 eleji CNN-interjújában el is ismerte, hogy az Iszlám Államot az USA barátai és szövetségesei hozták létre!) Mindazonáltal tíz NATO-tagállam külön ideiglenes és meglehetősen ártalmatlannak tűnő katonai koalíciót hozott létre a „kalifátust” kikiáltó szunnita csoport ellen. A NATO, mint intézmény, jelenleg azonban senkivel nem áll hadban, magával az Iszlám Állammal sem. Az USA vívja az újabb hadüzenet nélküli háborúját. Az USA és a NATO eljárása tehát észrevehetően szétválik.

Nos, az így létrejött Iszlám Állam vállalta magára a másfélszáz emberi életet követelő novemberi párizsi merényletet. Egyetlen emberélet sem kioltható, s a gyászban is mindenki osztozik. Nem árt emlékeztetni rá, hogy az „arab tavasz” keretében Líbia bombázásában éppen Franciaország játszotta a fő kezdeményező és végrehajtó szerepet. A felmérhetetlen anyagi kár mellett sokkal több emberéletet oltott ki. Ám érettük senki

nem gyújtott mécses, nem rendeltek el néma megemlékezést, egyetlen tiltakozó távirat sem született és nem özönlöttek a politikusok részvétáviratai sem. Azt mindenki tudomásul vette szó nélkül. A kettős mércének ez az embertelensége is csak szüli a terrort. Mindennek fényében pláne nem érthető, hogy az UE vezetői kötelező kvóta alapján miért akarnak potenciális terroristákat telepíteni a tagállamokba.

Az USA a NATO égisze alatt Európában is a tűzzel játszik. Szlovákiában 2015 elején lefolyt a rendszerváltás utáni egyik legnagyobb hadgyakorlat négyezer katonával és hatszáz járművel. Ezzel párhuzamosan Magyarországon a Bátor Harcos (Brave Warrior) 2015 hadgyakorlat, ami Jugoszlávia 1999-es bombázása óta az amerikai légierő legjelentősebb és leghosszabb jelenlétével jár hazánkban, mivel ez év végéig maradnak a pápai és a kecskeméti légi bázison, amelyeket előkészítenek amerikai harci gépek fogadására. Tatán amerikai Stryker harckocsik állomásoznak. 2015 októberében „Oroszország növekvő – a Baltikumtól Szíriáig terjedő – katonai jelenlétével” szemben a Földközi tengeren újabb óriás hadgyakorlat kezdődött „Trident Juncture 2015” (Hármas elágazás) fedőnévvel. Mintegy 36 ezer katona, 140 harci repülőgép és helikopter, valamint 90 hadihajó vesz részt 30 országból, köztük a nem is NATO-tag Ausztriából és Svédországból is, amelyek mintha semlegességük feladására készülnének, vagy kényszerülnének.

Magyarországon az amerikai csapattelepítésekre az ukrajnai válsággal összefüggő, Oroszországgal szemben foganatosított EU és NATO intézkedések (valamint az Atlanti Elszántság – OAR – fedőnevű hadgyakorlat) keretében került sor. A 2015 évi határátlépéssel járó csapatmozgások engedélyezéséről szóló 1763/2014-es kormányrendeletben nem szerepel repülőgépek telepítése. Az október 8-án keltezett módosításába azonban bekerült az „Amerikai OAR gyakorlat” ezer fővel. Ennek része még a légierő Hadszintéri Biztonsági Csomagja (TSP), ami repülőszázadnyi harci gép és a kiszolgálásához szükséges több száz főnyi személyzet telepítését jelentí fél éves időtartamra. Az amerikai kormány mindennek a támogatására külön forrásokat biztosított az amerikai hadseregnek, amely így magyar hozzájárulással tud csapatokat küldeni hozzánk és a térségünkbe.

A NATO a bristoli csúcsa óta még azzal is felhagyott, hogy védelmi szövetségnek állítsa be magát, hanem egyértelműen agresszív-támadó katonai szövetségként lép fel, amelynek kinyilvánított célja az Oroszország elleni hadakozás. Oroszország katonai jelenlétét kifogásolja a saját térségében, holott az eurázsiai térségben a NATO jelenléte logikátlan és kéretlen. Ugyanakkor szavakban megerősítik, hogy a NATO és Oroszország közötti 1997-es megállapodás életben marad. E megállapodás azonban tiltja, hogy a NATO tartósan nagyobb fegyveres erőket állomásoztasson a kelet-európai tagállamaiban. Ennek kijátszására tértek rá arra a gyakorlatra, hogy néhány hónapos, vagy fél éves rotációval, de állandóan állomásoztatnak katonai erőket ezekben az országokban.

Mi több, lengyelországi központtal létrehoztak új gyorsreagálású erőt, amelyet 2-5 nap alatt **bárhon a világon** be lehet vetni. A három-öt ezer fős szárazföldi erő műveleteit légi, haditengerészeti és különleges fel-

adatokra kiképzett egységek is támogatják. Mára egyértelművé vált az is, hogy a kormányzati közleményekben „tervezőirodaként” beállított magyarországi központ is valójában NATO-parancsnokságot (pontosabban amerikai parancsnokságot) jelent, amit hazánk és térségünk biztonsága érdekében tett lépésként próbálnak beállítani, holott teljesen egyértelműen nem védelemről, hanem agresszív felkészülésről van szó. A bristoli csúcs után a Baltikumban, valamint Lengyelországban, Csehországban, Romániában és Bulgáriában is létesítettek parancsnokságot, így a Baltikumtól Bulgáriáig összefüggő koordinációs „irodai” rendszer (nyolc NATO-parancsnoki központ) jött létre, amely a gyorsreagálású hadtestek Oroszország elleni fellépését hívatott koordinálni.

Sajtóhírek szerint a magyar kormány önként ajánlotta fel, hogy a NATO a gyorsreagálású hadtest koordinálására szolgáló központot hozhat létre Székesfehérváron. Csendben jelentős fejlesztések történtek a kecskeméti és a pápai katonai reptereken is, ahol az amerikai légierő csúcstechnológiát képviselő harci gépeinek az állomásoztatását készítik elő. A veszprémi légiirányító központ a térségbeli légi hadműveletek irányításában központi szerepet kapott. Magyarország elvállalta a Baltikum légtérének védelmét is, ami egyrészt túlzott vállalásnak tűnik, mert teljesíthetetlen, másrészt felelőtlenség, hiszen könnyen katonai összecsapásba torkollhat.

Mindez arra mutat, hogy az USA a NATO-t felhasználva összecsapásra készül, s a mára kialakult, **megszállásra emlékeztető amerikai katonai és haditechnikai jelenlét tanúsítja, hogy Magyarországnak ebben jelentős szerepet szánnak.** Márpedig az események alátámasztják Zdzislaw Sadowski lengyel közgazdász meglátását: *„Ha egyszer az amerikai csapatok belépnek egy országba, békés úton soha nem távoznak”.* Felvonulási tereppé váltunk. A kormány veszélyeknek teszi ki hazánkat, háborús kockázatot vállal. Közvéleményünk tájékoztatása nélkül, s nem világosak ennek törvényi alapjai sem.

Az említett és hasonló katonai műveleteket már számon sem lehet tartani, sokszor a hírközlésbe sem kerülnek be. E tény sérti magát az 1949-es Észak-atlanti Szerződést is, amelyben nincs szó arról, hogy a tagállamokban idegen csapatokat lehet állomásoztatni. Megkérdőjelezendő eljárás az is, hogy a hadgyakorlatok és az idegen katonaság állomásoztatása kérdésében a mindenkori kormány saját hatáskörben, országgyűlési jóváhagyás, vagy nemzeti konzultáció nélkül dönthet.

Mivel nincs beleszólásunk a dolgok menetébe, beláthatatlan következményekkel járó kötelezettségeket kényszeríthetnek ránk. Minthogy a tragédián kívül nem látszik másik perspektíva, s mert a NATO belső átalakítása nem lehetséges, ha szabadulni akarunk a kényszertől, csak úgy érhetjük el, ha kezdetben követjük Csehország politikáját, amely ki- kimaradzik a kétes akciókból, a továbbiakban pedig, kellő körültekintéssel megvizsgáljuk, hogy megfelelő és sokoldalú biztosítékok mellett élhetnénk-e az Észak-atlanti Szerződés 13. pontjában megfogalmazott NATO-ból kilépés lehetőségével. Természetesen, realistáknak kell lennünk; a kilépés most nem tűnik lehetségesnek, de eleve lemondani sem lehet róla. Ki kell dolgozni az álláspontunkat, mert a nemzetközi helyzet alakulhat

úgy, hogy maguk a szövetségeseink is előnyösebbnek találják, ha semlegesek leszünk. Svájc, Ausztria, Magyarország, Svédország, de talán Csehország és Szlovákia is mind a NATO, mind Oroszország számára geopolitikailag elfogadható semleges övezet lehetne. Látnunk kell, főleg éppen geopolitikai, valamint gazdasági okok miatt nyertünk felvételt mind az EU-ba, mind a NATO-ba, amihez a kölcsönös szolidaritásnak semmi köze. Erről csak frázisokat hallunk. Közismert történelmi tapasztalat, hogy ellenséggént és szövetségesként egyaránt lenéznek bennünket, s nem tekintenek egyenrangú partnernek. A nemzetközi jog normáinak megsértésére, saját érdekeink háttérbe szorítására, természetes emberi és magyar mi voltunk megtagadására, vagy korcs módosítására kényszerítenek bennünket. Nem múlik el hónap anélkül, hogy az amerikai nagykövető, az izraeli nagykövettel egyetemben, be ne avatkozna a belpolitikánkba. Nyílt követeléseket fogalmaznak meg kormányunkkal szemben, törvénymódosításokat követelnek, kifogásolják a civil szervezetek feletti felügyeletet, világnézeti és szexuális semlegességet várnak el tőlünk, antiszemitizmussal vádaskodnak, stb. Szerencsére, legalább szavakban, kormány szinten végre elutasítottuk az amerikai nagykövető legutóbbi durva beavatkozását. Az ilyen beavatkozások azonban minden magára valamit adó országban ennél komolyabb következményekkel járnak a diplomatákra nézve. Mi azonban láthatólag tényleg következmények nélküli ország vagyunk.

A NATO következő csúcstalálkozóját 2016 júliusában Varsóban tartják. A közlemény szerint a fő témája „az új biztonsági környezethez való alkalmazkodás”, hogy a szövetség továbbra is megvédhesse minden tagját „bármilyen irányból érkező bármiféle fenyegetéssel szemben”. A közlemény szerint a csúcstól olyan döntő időszakban rendezik, amikor „az euroatlanti biztonság tektonikus lemezei mind keleti, mind déli irányban elmozdultak”. Idén májusban Lengyelország és a balti államok megismélték a bristoli csúcson felvetett igényüket, hogy a szövetség **állandó jelleggel** állomásoztasson a területükön haderőt az Oroszországgal kapcsolatos aggodalmaik miatt, így ez a baljóslatú buzgóság is napirendre kerülhet Varsóban.

Mindez Moszkvában is jogosan kelt veszélyérzetet, hiszen beismerten az Oroszország elleni háborús készülődést jelzi. Az USA már több okot teremtett a háború kitörésére, ami – a kölcsönös függőségen és elrettenésen túl – jórészt Oroszország tiszteletet parancsoló és béketűrő magatartása miatt nem történt meg. Viszonylagos türelemmel viseli azt is, hogy a volt szovjetköztársaságokat, a balti államokat, egyes kaukázusi országokat, Ukrajnát ellene tüzelik.

A kialakult helyzetre tehát inkább az egyoldalú, ezért önleplező amerikai hatalmi villogás jellemző, s ennek célzatossága a világban is aggodalmat szül, mert nemcsak Európát sodorja veszélybe, hanem globális léptékben is visszajára fordíthatja a nukleáris leszerelés terén eddig elért eredményeket, hiszen az amerikai nukleáris fegyverek modernizálása és növelése mellett a NATO európai tagjai is modernizálják e fegyvereket célba jutatható légierejüket. Felbomolhat a nukleáris leszerelésről 1970-

ben 191 ország által aláírt egyezmény; az atomhatalmak, de esetleg más országok is atomfegyverek felhalmozására, illetve létrehozására törekedhetnek, hiszen látják, hogy az USA a nukleáris erő fokozásával, tehát az egyezmény felrúgásával akar katonai fölényt elérni a világ számos térségében. Már a PRO rakétavédelmi szerződést is ezért mondta fel egyoldalúan még 2002-ben.

Az USA több mint 700 katonai támaszpontot tart fenn a világban. Oroszországnak egyetlen van, de mintha eredményesebben használná. A törvényes szír kormány kérésére nyújt segítséget. Az Iszlám Állam elleni fellépését maga az USA is igényelte. Mielőtt az amerikaiak és csatlósaiak elkezdtek az Iszlám Állam bombázását, hadvezetésük nyilvánosan kijelentette, hogy a bombázás helyszíni földi koordinálás nélkül hatástalan. De azért elkezdtek és több mint egy éve folytatják. Hatásossága tényleg megkérdőjelezhető. Viszont felháborodtak rajta, hogy az oroszok is bombáznak, s megjósolták, hogy sikertelen lesz. Nagyot tévedtek, s a gyors és jelentős orosz siker riadtságot és hisztériát szült. Az orosz akció ráadásul Európának is segít: rendet teremt Szíriában – remélhetőleg majd Közel-Keleten is – s ezzel közvetve csökkentheti az Európát ostrom alá vevő amerikai-izraeli szervezők által irányított muszlim betolakodók áradatát.

Az amerikai légierő pedig továbbra is polgári célpontokat bombáz Afganisztánban: kórházakat, esküvői és temetési meneteket. Az amerikaiak felkészültségét ismerve, szó sem lehet tévedésről. Tudatosan védtelen embereket gyilkolnak. A nyugati hírközlés óriási figyelmet szentelt annak, hogy egy orosz gép néhány másodpercre megsértette Törökország légterét, de alig tájékoztatott róla, hogy az amerikaiak fél órán keresztül rakétákkal lőtték az afganisztáni kunduzi kórházat, s lebombáztak egy erőművet a szíriai Aleppóban. A civilek és a polgári célpontok elleni amerikai terror növeli a menekültek seregét, akik tovább gyengítik Európát. Ez az érteleme. Magyarázatot követel, hogy minderről nemcsak a magyar sajtó hallgat, vagy alig ad hírt, hanem némák maradnak az Izraelt ért legkisebb sérelem esetén is azonnal és átéléssel kiálló kormánytényezők is.

A tények láttán nem lehet szabadulni attól a félelemtől, hogy amerikai-izraeli érdekekből az Európa-Oroszország összecsapás előkészítése folyik. Az USA azzal számol, hogy nem ő lesz a kiprovokálandó konfliktus elsődleges kárvallottja. Ez ugyan téves számítás, de az amerikai geopolitikai törekvésekben az előretolt bástya szerepét szolgáló Közép- és Kelet-Európa mindenképpen az lesz. Az idetelepített amerikai katonai erő miatt mi is elsődleges célpontok lennénk. Ezért békére, a konfliktus elkerülésére kellene törekednünk, nem pedig elősegíteni a kiprovokálásukat. Hazánk azonban ismét eszköz idegen hatalmak kezében, áttekinthetetlen módon idegen katonaság állomásozik nálunk, újra csak nagyhatalmi érdekek ütközőzónájába kényszerültünk és lavíroztuk magunkat. Nem igaz, hogy mindez a védelmünket szolgálja. Ellenkezőleg, a fegyverkezés mindig feszültséget, háborút szül. Szuverenitásunk újfent idegen érdekeknek van alárendelve, s közvéleményünk kizárásával és tájékoztatása nélkül. Nyugodtan kimondhatjuk, hogy törvénytelenül. Kizárólag olyan szerepet vállalhatnánk, amely nem kockáztatja hazánkat és térségünket. Hon-

védelmi feladatokra szabad csak vállalkoznunk, s felelőtlen magatartás nagyhatalmi érdek miatt tengelyt akasztani másik nagyhatalommal.

Érdekeinkkel szemben áll, hogy az USA és a NATO konfliktuskereső erőmutogatást végez Európában. De Oroszországnak, vagy Európának sem állhat érdekében ilyen konfliktus. A következmények azonban máris rajtunk csattannak. Mutatja ezt, hogy rákényszerültünk Oroszország elleni intézkedésekre, holott a legnagyobb felvevőpiacunk lehetne, amely gőzmozdonyként húzna ki bennünket a gazdasági problémáinkból.

Ha a kelet-közép-európai országok a Baltikumtól a Visegrádi Négyeken át Romániáig és Bulgáriáig közösen lépnének fel, elvetve a NATO fegyverkezési terveit, akkor sikert lehetne remélni a háborús veszély elhárításában. Amíg csak egy-egy ország meri hangoztatni félénken a fenntartásait, annak is megvan a maga jelentősége, de addig lényegi változásra nem lehet számítani. A csehek, szlovákok, lengyelek rendőröket, katonákat küldtek a magyar és a schengeni határ védelmére. Eközben a magyar katonák idegen országokban szolgálnak amerikai-izraeli érdekeket. Ez az eset a Visegrádi Négyek sikere, de figyelmeztető is. Egyrészt ők mégiscsak idegen katonák, másrészt mi történne, ha még kritikusabb helyzetben itthon lenne szükség a katonáinkra? Mindezt feledve, az MSZP elnöke még azt is ellenezte, hogy magyar katonákat vessenek be határaink védelmére, s azt követelte, hogy „európai erők” védelmezzék. Az MSZP a kötelező EU-s befogadási kvótát elutasító országgyűlési határozatot sem szavazta meg. A Gyurcsány-féle DK pedig népszavazást kezdeményezett a menekültek segítésére. A mindig mindet nagyhangon kifogásoló LMP pedig ideges közhangulatot gerjeszt. Egyszóval, a közelmúltbeli MSZP-SZDSZ koalíció politikájának szellemében, más neoliberais és álbaloldali pártocskákkal együtt támogatják a beavatkozást a nemzetállamok belügyeibe. Sokan joggal minősítik ezt hazaárulásnak, mert elvakultságukkal, kakasdombi uralmukért folytatott tusakodásukkal továbbra is csak ártnak.

E körülmények a zavaros és veszélyes helyzetben még inkább megkövetelik, hogy minden lehetséges fenyegetést számításba vegyünk. Azt is, hogy **az Észak-atlanti Szerződés sokat emlegetett 5. cikkelye, miközben háborúba kényszeríthet bennünket, nem nyújt védelmet másik NATO-ország támadása ellen.** (Láttunk már ilyet Görögország és Törökország között). Ezért az MSZP-SZDSZ koalíció megbocsáthatatlan bűne az ütőképes hadseregünk felszámolása, haditechnikánk elkótyavetyélése. De rájuk nézve ennek sincs semmi következménye; utódszervezeteik folytatják nemzetellenes tevékenységüket.

A fentiek okán a rendszerváltás negyedszázada sem megnyugvást, sem jobb életet nem hozott számunkra, ellenkezőleg, fokozta a nemzetközi kizsákmányolásunkat, visszavetett bennünket a gyarmati állapot irányába. A fejlődésünkhöz, nyugalmunkhoz, biztonságunkhoz nem amerikai katonák kellene, hanem munka biztos megélhetés, demokrácia. Az amerikai katonák egyiket sem vitték egyetlen országba sem; ide sem hozzák.

Támogatnunk kell azokat a magyar hazafiakat, akik minderről ki mondják az igazat, legyenek jobbikosok, munkáspártiak, értelmiségiek, vagy mások, akikről a nemzetközi és a hazai amerikai-izraeli ügynökök el

akarják hitetni velünk, hogy szélsőségesek. Holott valójában ők maguk azok: **létezik-e nagyobb és valósabb szélsőség, mint a nemzetállamok felszámolására és a háborúra készülődés?**

A háborús légkört fokozza, hogy tucatjával látjuk az Európát fenyegető iszlám megnyilvánulásokat. Kétszeresen is a gyávaság jelképei. Egyrészt azt az Európát fenyegetik, amely emberséggel, egyes kormányok – mint a szemita vargabetűt leíró jelenlegi német kormány – eltúlzott, felelőtlen, öngyilkos és európaellenes jóindulattal állnak hozzájuk, holott ők nyíltan, deklaráltan ellenségesen viszonyulnak az európaiakhoz, a keresztényekhez. Másrészt gyáván megfutamodnak az országukat szétzúzó, a létüket fenyegető valódi ellenségeik, az USA és Izrael elől, ahelyett, hogy harcolnának ellenük. Árulkodó, hogy ezt még kijelentések szintjén sem teszik. Nem elég, hogy az EU, Izrael és a rasszista zsidó szervezetek befolyása alatt, hagyja elveszni kétezer éves kultúráját, benne a kereszténységet, hogy a megszűnése még biztosítottabb legyen – s „hála” az EU jelenlegi elidegenedett vezetőinek – magára húzta az ugyancsak keresztényellenes iszlámot. A betolakodók beözönlése ugyanis akkor kezdődött, amikor az EU vezetői izraeli-zsidó nyomásra kezdtek lemondani a kereszténységről, majd az EU alkotmányából is kihagyták. Elfelejtették az alapító atya Robert Schuman figyelmeztetését: *„Az egyesült Európa vagy keresztény lesz, vagy nem is lesz.”* Most a nemlét útjára léptek. Ennek logikus folytatása volt, hogy a jogi és emberi normákat felrúgó, ingyenes ellátást, szállást, szállítást elváró, önmaguk után szenny- és szemétheget hagyó, sőt párhuzamos társadalmat követelő betolakodóknak még ruhát is adnak a kiérdemelt megruházás helyett. Ezzel éppen azok óhaját teljesítik, akik a betolakodást távlati háborús céljaik érdekében megszervezték és pénzezik. Azaz, ugyanazokét, akik háborúba viszik a világot. E fogadatlan uniós és hazai prókátorok a nemzetállamom árulói. Igaza volt Orbán Viktornak, amikor „Az idők jelei” konferencián kimondta: az európai nemzetek ellen irányuló ésszerűtlenségek olyan méreteket és jelleget öltöttek, amelyek arra engednek következtetni, hogy **„Európát elárulták, és ha nem állunk ki érte, ezt az Európát el fogják tőlünk venni. Ezzel az összeküvéssel, ezzel az árulással szemben nekünk a demokráciához kell fordulnunk, a néphez kell fordulnunk és el kell érnünk, hogy az európai embereket valamilyen módon szóhoz juttassuk, hogy ezek az emberek elmondhassák, hogy ami történik, azt nem akarják. Joguk van ahhoz, hogy demokratikus módon igent vagy nemet mondjanak mindarra, ami most történik Európában”**.

Az EU-t bíráló magyar álláspont helyénvaló, s megvan a pozitív hazai és nemzetközi hatása, tekintélyt szerzett hazánknak. Ám csendben sok fontos vonatkozásban mégis rá-rákényszerülünk az EU és a NATO kiszolgáltatására. Érződik az alaposan átgondolt és kellően kimunkált **nemzetstratégia** hiánya, amelyhez tarthatná magát az Országgyűlés (Elsősorban az ő mulasztása), a kormány, a politikai pártok, a fegyveres és a biztonsági erők, mindenki. Mindezeket kell parancsolóan és sürgősen változtatnunk. Közvéleményünknek, nemzeti érzelmű értelmiségünknek, minden hazafinak ezt nemcsak követelnie kell, hanem mindehhez ösztönzést és támogatást kell nyújtania a kormánynak. **Ne hagyjuk magára a kor-**

mányt; segítsünk neki akkor is, ha nem kéri. Félő ugyanis, hogy saját és főleg öröklött kötelezettségei olyan jellegűek és mértékűek, hogy e követelésünkkel szemben esetleg burkolt antidemokratikus válaszra kényszerülhet. A szellemes meghatározás szerint az igazi demokrácia az, amikor meg lehet mondani, hogy nincs. Bár elismerendő, hogy most fennáll e helyzet, de szembetűnő a meghatározás hiányossága. Hozzá kell ugyanis fűzni, meg lehet mondani, hogy nincs, de ez nem jár alattomos politikai bosszúval. Ám mind a rendszerváltás előtti, mind a mai gyakorlatot látva, azt állapíthatjuk meg, hogy bizony sokszor azzal jár. Hol durvával, hol kifinomulttal. Nemzeti tragédia lenne, ha a háború és a béke kérdéseinek tisztázásában és eldöntésében választott szerveink és vezetőink, külföldi, vagy hazai nyomás alatt apolitikus álláspontra helyezkednének, avagy antidemokratikus eszközök alkalmazására kényszerülnének.

A miniszterelnök előbb idézett nagyjelentőségű (mondhatjuk történelmi) álláspontjának szellemében legfőbb ideje hát **nemzeti konzultációt, vagy akár ügydöntő népszavazást tartani NATO-tagságunk, illetve az előnyösebbnek tűnő semlegességünk témakörében** is. Ennek keretében egyéb erőfeszítéseket is kell tenni újabb tragédiákkal fenyegető egyoldalú elkötelezettségünk felszámolására, anélkül, hogy megszakítanánk az együttműködést bármely országgal. Kezdetként követhetjük Bulgária példáját, ahol civil ellenállás szerveződik az amerikai katonai jelenlét ellen. Ha most, amikor nyilvánvalóan sodródunk a háború felé, az Országgyűlés és a kormány e sorskérdésben nem cselekszik, s nem karolja fel a közvélemény elvárását, az alulról jövő kezdeményezéseket, akarva-akaratlanul az elidegenedés útjára lép. Ez az Országgyűlés és kormány azonban képes volt magyarnak minősülő unortodox utakat követni pénzügyi kérdésekben és a betolakodók kérdésében is. Nem tévedhet e sorskérdésben sem. Az európai politikában most elért sikerünk tanúsítja, hogy bár nem vagyunk nagyhatalmak, sem nekünk, sem Európának nem mindegy, hogy háborús, vagy béketeremtő lépéseket teszünk. Jelenleg nincs konkrét háborús veszély, de vészjóslóan sodródunk a háború felé. Az elmérgesedett körülmények között a konfliktus bármelyik pillanatban kitörhet. A magyar nép nem azért lépett a rendszerváltás útjára, hogy az egyik katonai szervezetet másikra cserélje. Ráadásul az inkább védekezőnek tűnőt nyilvánvalóan agresszívra.

Be kell látnunk, s ki kell mondanunk, hogy ez idő szerint a háború útján menetelünk, s akkor már nem lesz nehéz a teendőkre következtetni. A szó legszorosabb értelmében életbevágó érdekünk, hogy a leghatározottabban tiltakozzunk, szembeszálljunk és akadályozzuk a háborúhoz vezető lépéseket. Senki nem kifogásolhatja, tiszta lelkiismerettel tehetjük, hiszen nemcsak magyar nemzeti érdek, hanem az emberiség érdeke. Meglátásunkat ország-világ előtt ki kell nyilvánítani, a választott szerveknek pedig teljesíteniük kell a népakaratot.

Az említett és népszerűnek, talán az eddigi legnépszerűbbnek ígérkező **nemzeti konzultáció, vagy népszavazás, legitimálhatja a fokozatos és fájdalommentes kihátrálásunkat a háborús kötelezettségekből és az ország átgondolt, nemzetközileg egyeztetett közeledését a semlegességhez**. Már ha az Országgyűlés és a kormány is akar-

ja. Márpedig akarniuk kell, mert a nép és az ország szolgálatára választottuk őket. Valamennyiünk sorsáról, életéről van szó, ezért alulról és fölülről párhuzamosan építkező szilárd és tetterős többségi nemzeti egységre van szükségünk. Ilyen egység csak akkor jön létre, ha háttérbe szorítjuk az idegen érdekeket (legyenek azok hazai, vagy nemzetközi eredetűek), helyzetbe hozzuk a nemzeti érzelmű értelmiséget, s tudatosan és eltökélten, kölcsönös bizalommal törekszünk semlegességünk megteremtésére.

- - -

* A szerző nyugalmazott nagykövet, közíró.

/Megjelent a KAPU 2015/11-12. számában/